

ENTERRAMENT JOSEP TORRAS BACARDIT

Parròquia de la Mare de Déu del Carme de Manresa, 21-11-2016

Dn 12,1-3// Jn 12,23-28

La llarga i fecunda vida del nostre germà, Mn. Josep Torras Bacardit, avui, en la seva missa exequial, és presentada al Senyor per tots nosaltres com una ofrena plaent a Déu totpoderós i etern, ric en misericòrdia i estimador dels homes. La nostra pregària pel seu etern descans és amarada d'agraïment per la seva llarga vida sacerdotal, cinquanta-nou anys, plena de donació, ací, entre nosaltres, en aquesta diòcesi, i en les missions a l'Argentina i a Venèçuela. Diversitat de ministeris i encàrrecs, però el mateix cor sacerdotal que volia donar-se del tot, per tal que la comunitat dels creients en Crist prenguéss la seva fesomia pròpia: la d'una veritable comunitat de seguidors de Crist en el si de l'Església catòlica. Aquest era el seu deler i el seu treball: formar veritables comunitats.

Com a bisbe d'aquesta diòcesi en els darrers tretze anys, sóc testimoni d'aquest desig. Moltes foren les contrarietats per raó de les malalties i l'edat; però el zel pel servei el feia seguir endavant. Quan ja no va ser possible, i hagué de deixar el servei directe a la parròquia de la Mare de Déu de Valldaura, ell estava ben content de poder tenir «una comunitat telemàtica», amb el seguiment de persones que al llarg de la seva vida sacerdotal havia conegut i servit, a través d'internet. A ells els feia arribar la Paraula de Déu amb les seves reflexions i consells. És a dir, Mn. Josep Torras va viure i morir servint els germans que el Senyor li havia encomanat, i això fins al final. No podem, doncs, fer res més que donar gràcies a Déu per la seva vida sacerdotal i per concedir-nos de fer una part, gran o petita, de la nostra vida amb ell, tenint-lo de company de camí.

Les paraules de Jesús que hem escoltat en l'evangeli, que ens ha estat proclamat, ens parlen de mort plena de vida: *Si el gra de blat, quan cau a terra, no mor, queda sol, però si mor, dóna molt de fruit.* És possible que la mort sigui plena de vida? En la simple raó humana hi veiem una contradicció; però des de la fe, que eixampla l'horitzó de la raó, hi veiem una veritat que, en el moment de la mort d'una persona estimada, ens omple d'esperança. Certament que Jesús quan ens diu que el gra de blat si mor dóna molt de fruit es refereix a ell mateix. Jesús és el gra de blat que mor i dóna fruit. Ell, amb la seva mort i resurrecció, ha obert el camí de l'esperança més enllà de la mort. La mort de Crist és la mort oferta per la salvació de tots els homes. I així és: la seva mort redemptora en la creu és la font de la salvació de la humanitat. Aquest és el «molt de fruit» que dóna el gra de blat, Jesús, el Fill etern de Déu, el Redemptor de tots els homes. Però, al mateix temps, les paraules de Jesús ens parlen de tots aquells que, essent els seus deixebles, lluiten per ser el gra de blat que mor i dóna fruit; d'aquells, com ens ha dit Jesús, *que no estimen la pròpia vida en aquest món (i així) la guarden per a la vida eterna.* Donar la vida pels germans és la crida que Mn. Josep Torras va sentir en la seva infància i joventut. La seva resposta generosa no fou solament en el moment de l'ordenació sacerdotal, sinó que es va fer ben present en tots els ministeris amb els quals va servir l'Església i les persones encomanades. I això, estimats

germans, ens omple d'esperança. La seva mort no és el final. En la seva mort, tot el que ell ha fet, amb amor i fe, dóna fruit, perquè és participació en la mort de Crist, el gra de blat que mor i dóna fruit. Recordem-nos-ho una vegada més: no hi ha res de la vida d'una persona, que hagi viscut amb un cor ple de fe, d'esperança i de caritat, que no tingui valor d'eternitat, que en la providència de Déu no doni fruits, en els temps i en els llocs que el Senyor hagi disposat.

La nostra pregària pel nostre germà en el moment de la seva mort és, doncs, amarada d'agraïment i d'esperança. Una esperança que va més enllà de la mort i que, des de la fe en Jesucrist, mort i ressuscitat, ens parla de vida eterna i de resurrecció. El profeta Daniel ens ha dit: *La multitud dels qui dormen a la pols de la terra es desvetllarà*. El que el profeta havia anunciat pren en Crist la plena llum. Nosaltres sabem que pel baptisme hem estat incorporats a la seva mort per a poder participar de la seva resurrecció. Amb aquesta esperança enterrem els nostres germans que han fet el traspàs, sabent que dormen a la pols de la terra; però amb la certesa, que neix de la fe, que Crist, quan es manifesti ple de glòria i de majestat a la fi dels segles, els desvetllarà per a participar en la vida per sempre. Per als qui han cregut i esperat en ell i han obert el seu cor a la misericòrdia que perdona i guareix, que purifica i allibera, la segona mort no tindrà cap poder, sinó que viuran per sempre en l'eternitat de Déu, on Déu mateix serà tot per a tots.

Aquesta és la nostra pregària esperançada en el moment del comiat del nostre estimat germà Mn. Josep Torras: tenim la certesa de la seva resurrecció per a la vida, ja que sempre cregué i esperà en Jesús, el rostre de la misericòrdia del Pare. I la nostra esperança és tal que, mirant la seva vida generosament lliurada pels altres per amor a Crist, prenen ple sentit les paraules que hem escoltat: *Els justos resplendiran com la llum del firmament, els qui hauran conduït el poble pel bon camí brillaran com els estels per sempre més*. No solament ell restarà sempre en el nostre cor, sinó que més enllà, en Déu, resplendirà i brillarà per sempre més, participant de la vida de la glòria que Crist ha aconseguit per a tots nosaltres amb la seva mort i resurrecció.

Germans, ¿com podria, en l'enterrament d'un sacerdot, deixar de fer present Maria, la mare del Senyor? En el cor de tot sacerdot Maria ocupa un lloc important. Els qui som cridats a tenir en les nostres mans Jesús, realment present en el sagrament del seu Cos i la seva Sang, no podem deixar mai de mirar Maria i aprendre d'ella l'amor a Jesús i al seu Cos, que és l'Església. Però, al mateix temps, Maria té per als sacerdots, si pot ser, un amor de predilecció; ja que són els qui porten en els seves mans Crist que es dóna i perdona; però també, perquè així sigui veritat, l'han de portar en el seu cor. Aquesta és la maternitat sacerdotal de Maria: portar-nos a Crist, gran sacerdot per sempre. Que Maria, en les advocacions de Valldaura, en la parròquia on ell serví en els darrers anys de la seva vida ministerial, i del Carme en aquesta parròquia, on nasqué i visqué Mn. Torras, sigui mare i reina de Misericòrdia per al seu fill que volgué sempre estimar Crist, sobre totes les coses, al qual sigui donat, en la vida i en la mort del nostre germà Mn. Josep Torras i Bacardit, tot honor i tota glòria, pels segles dels segles. Amén.